

ШКОЛСКИ ЛИСТЪ.

Одъ овога листа излазе свакога месеца по четири броя. —
Цена му е на год. 4 ф. на по године 2 ф. на четвртъ год. 1 ф. а.вр

БРОЙ 38. У Новоме Саду, 14. Октобра 1861. ГОД. IV.

Библичне приповедке у библичнимъ речма.

3. Изгнанѣ изъ рая.

(Мойс. кнѣ. I. гл. 3. 9—24.)

И призва Господь Богъ Адама, и рече му: „А-
даме, гди си?“ А овай одговори: „Я чу' гласъ твой,
и поплаши се, и сакри.“ Ньму рече Богъ: „Я запо-
веди теби одъ онога еднога дрвета неести?“ А А-
дамъ рече: „Жена, што е даде узъ аме, она ми да-
де, и я едо?“ Онда рече Богъ жени: „Зашто учи-
ни то?“ А жена рече: „Змия ме превари, те едо.“
Тада рече Богъ змии: „Зато, што учини, проклета
да си међу свимъ скотовима и звериняма на земљи,
трьхомъ ћешъ се по земљи вући, и землю ести це-
логъ живота свогъ. Я ћу мрзость начинити између
тебе и жене, и међу твоимъ семеномъ и нѣзинимъ; они
ће твою главу вребати, а ти нѣиове пете.“ Жени ре-
че: „Теби ћу намножити мука и уздисаня; у боло-
вима ћешъ рађати децу твою, и твой ће мужъ съ то-
бомъ владати.“ А Адаму рече: „Кадъ си послушао
жену, и ео одъ дрвета, одъ коега ти заповеди нее-
сти, проклета земля тебе ради, съ мукама ћешъ се ра-
нити одъ нѣ, трнѣ и коровъ рађаће ти; у зною лица
свогъ ешћешъ хлѣбъ свой, докъ се невратишь у зе-
млю, ербо си земля, и у землю ћешъ стићи.“

И нарече Адамъ жену Ева (животъ) ерѣ е она
мати свихъ живећи. И Богъ створи Адаму и нѣговой

жени одело кожно, и изагна ихъ изъ рая, да обделаваю землю, а постави Херувима са пламенимъ оружѣмъ, да чува приступъ къ дрвету живота.

4. Каинъ и Авель.

(Мойсей кнѣига. I. гл. 4.)

Адамъ и Ева родише два сина Каина и Авела. Авель бияше пастиръ кодъ оваца, а Каинъ землѣделаць.

И би', те принесе Каинъ одъ плодова земни жртву Богу, а и Авель принесе одъ првенаца оваца свои. И Богъ погледа на Авела и на даръ нѣговъ; а на Каина и на нѣгову жртву нехте. То Каина люто разерди, и онъ обори главу; а Богъ рече Каину: „Зашто се разерди, и зашто обори главу; ако ниси право учинио, нисил' сгрешио; и теби се обраѣа грехъ, аль ти га и свладай.“

И рече Каинъ Авелу брату свомъ: „Айдемо у полѣ.“ И кадъ беше у полю, уста' Каинъ на Авела брата свогъ и уби га.

И рече Господь Богъ Каину: „где е Авель братъ твой? А онъ рече: „Ѣсамъ ли я заръ стражаръ брату момъ!“ На то рече Господь: зашто учини то; гласъ крви брата твогъ ваще къ мени са землѣ; проклетъ да си на земљи, коя прими крвь брата твогъ одъ руке твоє. Кадъ узрадишъ землю, нека ти веда ране свое, и нека ты веда мира нигде.“ И рече Каинъ Господу: веѣи е грехъ мой, него да ми се може опростити! Кадъ ме ти гонишъ на земљи, и одъ твогъ се лица крити морамъ, то нигде мира имати неѣу, и когодъ ме наѣе убиѣе ме!“ И оде Каинъ изпредъ лица Божиєгъ у землю Наиду према Едему.

И Адамъ доби трећегъ сина, и назвага Ситъ (на-
кнада) говорећи: васкрену ми Богъ семе на место А-
вела, кога уби Каинъ.“ И поживе и умре Адамъ одъ
930 лета. И Ситъ доби сина именовъ Еноса, што пр-
ви поче призивати име Господа Бога; а овогъ пра-
праунукъ бияше Енохъ, кои Богу врло угоданъ беше,
те га Богъ безъ смрти себя узе, у 365-ой години жи-
вота. Иза овога оста синъ Матузала, кои поживе 969
лета, найдужи векъ людски, и бияше отаць Ламеху,
а ово отаць Ною.

Изясненіе псалма осамнаестогъ.

*Слава божия у природи; врлине божиега закона и же-
ля по нбму се владаши.*

Небеса повѣдають славу Божию, твореніе же рѣкъ
егш козвѣщаетъ твердь. — Небеса приповедаю, ка-
зую славу божію, а твердь т. е. сводъ небесный или
цѣли просторъ овога света навешѣуе, да в дѣло ру-
ку божиихъ.

День дни Шрыгаетъ гласомъ, и ноць ноци коз-
вѣщаетъ разѣмъ. — Данъ даву испушта речъ, данъ
дану бесѣди; и ноць ноци навешѣуе знанъ, доноси
гласъ о премудрости, свемогућности и величеству бо-
жиемъ. — Коимъ начинаемъ беседи нама свакій данъ
о слави божіей? Шга све видимо даню на небу? Ко
намъ дае светлость сунца? На што намъ слу-
жи сунце? Бы л' мы могли обстати безъ сунчане све-
тлости? Шга мы све ноћу видимо на небу? Ко е
створио мѣсяць и звезде? На што насъ дакле опоми-
нѣ звѣздама обасуто небо?

Не сѣтъ рѣчи ниже словеса, ихже не слышатся гла-

си ихъ. — Нису то речи нитъ су беседе, коихъ се небы могли гласови чути.

Во всю землю изиде вѣщаніе ихъ, и въ концы вселенныхъ глаголы ихъ. — По своей земљи иде говоръ нѣиховъ, и до краева света речи нѣихове. Данъ и ноѣ проповедаю и разносе славу божью на све стране и по свима краевима света. Кадъ сте чули, да се овай стихъ као причастно пов? Зашто се башъ на празнике апостолске пов овай стихъ? За то, што су апостоли по целоме свету науку Христову проповѣдали.

въ солнцѣ положи селеніе свое. — У сунцу поставио в Богъ свое сѣлиште, свой станъ. Сунце, као найвеѣе за насъ тѣло небесно, најясниѣ намъ казуѣ славу створителя Бога.

И той (солнце) яко женихъ исходѣи Ѡ чертога своего, возрадетса яко исполинъ теци пѣть. — И сунце излази као женихъ изъ свое себе, и радуѣ се као юнакъ што иде на путь.

Ѡ краѣ небесе исходѣи егъ, и срѣтеніе егъ до краѣ небесе, и нѣсть иже оукриетса теплоты егъ. — Съ ѣдногъ краѣ неба сунце изалази, и срета се чакъ до другога краѣ, и нема тога, кои ће се сакрити одъ топлоте сунчане. Сватко ма где у свету живио, ужива благотворну светлостъ и теплоту яркога сунца. —

Законъ Господнь непороченъ шбрацѣмъ дѣши. — Законъ божіи в безъ мане; онъ обраѣа, привлачи къ себи душе.

Свидѣтелство Господне вѣрно, оумѣдрляющее младенцы. — Сведочанство божіе в вѣрно, кое дѣцу чини мудрацима. Дѣца коя знаю законъ Божіи и по нѣму се владаю, мудрия су одъ найвеѣихъ мудраца, кои незнаю божіега закона.

Шправданїѣ господна прака, веселѣщаѣ сердца.
— Наредбе божїе єу праве, што веселе ерца. Ко се
влада по божїимъ заповестима, томе в ерце весело а
савесть мирна. Кое су то божїе заповести? Кое су
две главне заповести о любви къ Богу и ближнѣ-
му? —

Заповѣдз Господна чиста, просвѣщающаѣ очи. —
Заповѣдъ божїя в чиста, што намъ просвѣтлява, оба-
сѣва очи. Ко слуша божїе заповѣди, тай се у свѣтло-
сти налази, тай ће се одъ грѣха сачувати.

Страхъ Господнъ чистъ превыкаѣ ко вѣкз вѣ-
ка. — Страхъ Господанъ в чистъ и остае до вѣ-
ка. Шта в за насъ христїяне страхъ божїи? Кажими
све дарове духа светога!

Сѣдбы Господни истинны, шправданны вкѣпѣ, кож-
делѣнны паче злата и камене честна многа, и слажд-
ша паче меда и сота. — Правице Господнѣ су исти-
не и праведне сасвимъ, оне су желѣнне (вѣма ихъ
треба желити) него злато и много каменѣ драго и
слаѣе су одъ меда и одъ саѣа.

Ибо рабз ткой хранитз ѡ. — И слуга твой чува
нѣи т. е. заповѣди твоє. *)

внєгда сохранити ѡ, воздаанїе много. — А ка-
да слуга твой заповеди твоє сахрани, велика га на-
града чека.

Грѣхопаденїѣ кто разѣмѣтетз; — грѣхе, погреш-
ке свое, ко ће сазнати?

Ѡ тайныхъ моихъ шчисти мѡ. — Одъ потайнихъ
моихъ грѣхова очисти ме. Одъ оныхъ грѣхова, кое
сазнати немогу, очисти ме.

И Ѡ чѣждыхъ пощади раба ткоєго. — И одъ ту-

*) Ибо овдѣ нема значеня „еръ“; него „и“ или „ца.“

Њихъ грѣхова поштеди о Господе слугу твога. Кои су грѣси туђи? Кадъ бива да други грѣше, а нама се грѣхъ тай приписуе? Како ћемо се сачувати одъ туђихъ грехова?

Аще нешбладаютъ многу, тогда непороченъ будѣ, и шчищѣса ѿ грѣха велика. — Ако грѣси туђи не буду наданомъ владали, то еу я онда безъ мане быти и очистићу се одъ великога грѣха. —

И будѣтъ ко благоколеніе словеса оустъ моихъ, и поученіе сердца моего предъ тобою вынѣ, Господи помощниче и избавителю мой. —

И быти ће речи уста моихъ теби миле, и мишленѣ срца моего предъ тобомъ свагда приятно, Господи помоћниче и избавителю мой.

Свѣћа у тамѣ и у сумраку.

(Продуженѣ.)

13.

„Нема пакла! Нитко ние дошао съ онога свѣта съ разбиеномъ главомъ!“

Доиста нико намъ ние дошао натрагъ изъ пакла. Али, ако кои између насъ, по несрећи у пакао дође, то небы ни онъ могао овамо доћи, као што немогу ни други, кои су садъ тамо.

Кадъ бы могао ко изъ пакла само еданпутъ нама доћи; то бы мы вама, што велите да нема пакла, саветовали, да отидете само тамо, пакъ да дознате како е тамо, и да се увѣрите о томъ да пакла доиста нема. Но будући да се изъ пакла натрагъ не-

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.KS

долази, зато васъ светуемо одъ свегъ срца; чувайте се пакла, и сиѣите съ пута, кои унѣ води! —

Ты велишъ: „нема пакла! — Ёси л' ты о томе доиста подпуно увѣренъ, или ты хоѣшъ само съ томъ речию да угушишъ гласъ савести, кои те одъ зла одвраѣа. Ово ће последнѣ кодъ тебе по свой прилици быти. Ты си неваляо, па бы радъ было да нема пакла, како бы те заслужена казань мимоишла.

— И безбожници прошастога вѣка нису имали подпуно увѣренъ о томъ да пакла нема. Кадъ су Руссо-а запытали: „имал' пакла.“ Онъ е одговорио: „незнамъ!“

— Волтеру писаше вѣкѣй другаръ, да е нашао важне доказе, съ којима се засведочити може, да нема пакла. А онай му одпише: „Ви сте врло среѣни, али я јошъ нисамъ довольне доказе на то нашао, ма да ихъ врло желимъ наѣи!

И тако сами безбожни надри мудраци, нису у станю ништа сталнога доказати, него само веле: „може быти нема пакла.“ Съ тога и речи нѣихове неможемо низашто друго сматрати, но за празне и суетне речѣй людѣй безсавестныхъ и заблуѣевыхъ.

Мы нетреба да слушамо такове, него треба да слушамо онога, кои е сишао съ съ неба и насъ ради постао човекомъ. А то е Господъ нашъ Исусъ Христосъ, кои намъ на многи мѣсти у евангелию говори, да има пакла, и да е пакао тако страханъ, да се у нѣму ватра никада не гаси, нити ће се кадъ погасити. (Марк. IX. 43—48. Мат. XXV)

Господъ е многомилостивъ — говоре наши мудраци — па насъ неће казнити мукомъ вѣчномъ.“

Истина Богъ е многомилостивъ. Онъ е радо праштао свагда, а и сада прашта грѣшницима, кои се одъ срца каю. Онъ е опростио грѣхе Маріи Магдалини, Закхею и разбойнику; кои съ нѣимъ бѣше разанетъ. Шта више, онъ е самъ себе, за велико милосрдие свое,

на смртъ предао, само зато да насъ помилуе, и да намъ грѣхе опрости. Тако е онъ отвѣтъ према нама милостивъ. Онъ намъ говори: „Покайте се, ербо се приближило царство божие. Покайте се и вѣруйте у евангеліа,“ али притомъ ясно додае: „ако се непокаете сви ѣте пропасти. (Лук. XIII. 3)

Покварено срце и зле страсти наводе човека на тврденіе о томъ, да нема пакла. Неваляо човекъ само зато виче: „Богъ е милостивъ; нема пакла!“ — да съ тымъ загуши гласъ будуће се свое савести, коя мучи грѣшника іошъ и овога свѣта.

Но, заръ е крикъ страстїи кадаръ уништити истину? Кадъ слепецъ доказуе, да нема светлости, заръ е доиста зато нема? Илъ ты признавао грѣшниче да има пакла, илъ не хтео признавати, пакао зато ипакъ постои, и тай е пакао вѣчанъ!

Свѣту е невольна мисао да има има пакла, па ипакъ е мисао та дубоко урѣзана у свѣсть свию людїи. Сви народи стари и нови, неизузимаюѣи ни саме дивяке, вѣровали су, и вѣрую, да има пакла. Међу християнима нема ни едне секте, коя бы учила да нема пакла.

О вѣчности небеныхъ награда никоя секта ние се сумняла; а ученїе о вѣчности пакленыхъ мука потврѣно е на ономъ истомъ месту, гдѣ и ученїе о вѣчности небесне награде. Свое ученїе о последнѣмъ суду завршуе Господъ съ овимъ рѣчма: — „И идѣтъ сіи, — козлища, — въ мѣхѣ вѣчною, пракедници же въ животѣ вѣчный.“

Драгїи мой! Буди при себи, немои се тѣшити и заваравати лажномъ мислию да нема пакла, него се старай о поправленю своемъ, своемъ снагомъ ума свога пази на себе и на свое владанїе, окани се злихъ навика и худильъ страсти, чувай се да никомъ зла не учнишь, чини добра за живота. Ако си у чему

сгрешно, покај се и моли се крѣпко Богу да ти о-
прости праведно и богоугодно, па онда нећешъ има-
ти узрока говорити, да нема пакла, и да нису пакле-
не муке вѣчите.

(Продужиће се.)

Кратакъ прегледъ землѣписа.

(Продуженъ.)

Части света.

1. Аустралија.

Аустралија се састои изъ овогъ већегъ између
индискогъ и великогъ Океана лежећегъ сува Н о в е
Х о л а н д и е, и ови многи острова, што источно и
северно овуда у великомъ Океану стое.

Одъ Нове Холандије познато е само источно при-
морѣ, изове се Н о в и ю ж н и в е л е њ (в а л е с)
енглеске колоније са престолнимъ градомъ С и д н а й
на пристаништу П о р т њ Я к с о н у, у б о т а н и б а й -
с к о м њ з а л и в у.

Найглавнија су Аустралска острова:

В а н д и е м с к о, лежи јужно одъ Холандије и
одељно е пролазомъ Басѣ одъ њѣ;

Н о в а Г и н е я, лежи северно, одељно про-
лазомъ Торесѣ одъ Холандије;

Н о в а С е л а н д и я, лежи југоисточно, по-
зната сѣ дивљачтва и ратоборства свои пређашњи
жителя, састои се изъ два едно мимо другогъ леже-
ћа острова.

Одъ остали многи ситнији острова и островски
рпа најзнаменитија су, северно одъ Селандије острова
п р и я т е љ с к а; источно одъ ови острова д р у -
ж е в н а сѣ главомъ Т а х и т и, а северно одъ о-
бои острова сендвичка (с а н в и х с к а) сѣ главомъ
О в а и х и.

2. Америка.

Америци су границе ово: на северу северно ледено море, и заливъ бафински съ Девиевимъ пролазомъ; на истоку атлански океанъ, Заливъ Мехико и караибско море; на југу велики и атлански Океанъ везани съ Магеленовимъ пролазомъ; на западу велики Океанъ с' беринговимъ пролазомъ. Америка е разделна на два велика комада, јужну и северну, обе су свезане землѣузомъ Панамомъ, а трећи део сачињавао западоиндијанска острова у караибскомъ мору.

а, Јужна Америка.

Брда и Планине. Андске планине (кордилеросъ де лосъ Андесъ) на западномъ приморју, протежу се одъ јужногъ края Америке, дужъ великогъ Океана до землѣуза Панаме; а одатле се една грана пружа источно одъ реке Магдалине караибскомъ мору, и дужъ тога приморја све до ушћа реке Оренока. На целој плавини той има многи ватрени брда (вулкани). Найвиши врхъ С о р а т а, има преко 23600 стопа, лежи близу одъ Љ з е р а Т и т и к а к а (18 степени јужно одъ екватора,) кое и само на 12,000 стопа висини стои. Други е највиши врхъ, Ч и м б о р а с о кодъ Квита на екватору, има 20,100 стопа.

Остале су планине: О р и н о ч к е, мимо реке Орринока; планине марске, на приморју атланскомъ, изъ кои изтичу реке: Санфранцишко Парана и Уругвај; и планине П а р е с к о изъ кои изтиче река Парагвај.

Реке. М а р а н о н њ или Амазонъ у Бразилии, највећа река на свету, прима с' десне о-

бале реку Укаянгу, Пуру, Мадеру, Тапаязу и Токантинъ а са леве Запуру и Негру.

Остале су реке: Оринокоу Венецуели, стои рекомъ Негромъ у свези са Амазономъ. Лаплата у њу се уливаю Парагвай, Парана и Уругвай. Сан Францискоу Бразилии. Ове све четиръ реке сливају се у атлански Океанъ; а река Магдалина са својомъ речицомъ Каукомъ утиче у караибско море.

Найвеће су равнице около Амазонске реке, и око Оринока, (Ланосъ назване и равнице Пампасъ око Парагвая и Лаплате.

Земљ и градови. Колумбија на западосеверу, састоји се изъ три државице: Венецуела са престолнимъ градомъ Каракасъ; Гранада и њѣнъ градъ Богота; и Екваторъ са градомъ Квито. На западу и јужно одъ Колумбије стои држава Перу, и њѣнъ престолни градъ Лима, Јужно одъ Перу лежи Боливија са својимъ великимъ среброкопљама кодъ Потоси. Јужно одъ Боливије, протеже се на приморју држава Чиле (Хиле) и њѣни главни градови Сантјага и Валпарезо. Источно одъ Хиле леже саединенъ државе Лаплатске, и њиовъ престолни градъ Буеносаиресъ Низъ њѣга на атланскомъ приморју лежи државица Уругвай, и њѣнъ градъ Монтевидео, на левој обали ушћа Лаплате. Између река Паране и Парагвая лежи државица Парагвајска; а више овиѣхъ к' северу велика држава Бразилија и њѣнъ на атланскомъ приморју лежећи престолни градъ Риодејанеиро. Североисточно одъ Бразилије лежи Гујана одъ ушћа Амазона до Оринока одъ које в Каена Француска, Суринамъ холандска, а Есекиба енглеска.

Далъ долазе слободне земљ Арауканска

южно одъ Чиле на приморю великогъ Океана; Патагония, и сироти Пешере на острову Фаерландии; ове обе државице леже на южномъ краю Америке.

К' южной Америци припадаю јошъ и острова Фалкландска мимо Патагоние у атланскомъ Океану, и острова Фернандеска и Робинзонска у великомъ Океану. Найюжнии край южне Америке зове се Капхорнъ на острову Ермити южно одъ Фаерландии.

(Продужиће се)

СОЛОНЪ.

Мудрогъ Солона упита царъ Крезъ, кои међу царевима најбогатии беше, да л' е онъ видео сретниегъ човека одъ нѣга, а Солонъ рекне: Сретнии е Атинацъ Телъ, онъ е истина само простъ грађанинъ, али е имао добро воспитане синове и унуке, пакъ е живио и умро задовољно међъ њима.

Крезъ зачуђено погледа и опетъ упита: а кога држишъ онда за најсретнииега? Браћу Клеобиса и Битона изъ Аргоса одговори Солонъ, еръ обоица умреше истогъ оногъ дана, кадъ цела Грчка виде, како они своју стару матеръ поштоваше; њима остаде красно за навекъ име, да огледало беше у поштованню родителя.

Да где броишъ мене упита Крезъ пола срдито, а Солонъ одговори: я признаемъ да си ти богатъ благомъ, и непознаемъ никога на свету, ко би се у томъ съ тобомъ мерити могао, али те немогу за сретна пре признати, докъ и животъ свой неокончашъ сретно.

Єдна вештинаца при рачуну.

(За најстарию децу.)

При С а б и р а н ю. Обичнимъ поступкомъ говори се врло много, и кодъ старие деце часомъ се забуна начини.

Имамо н. п. слѣдуюће броеве да саберемо: $5+4+7+3+8+6+2$.

Обичнимъ поступкомъ говоримо овако: 5 и 4 естъ 9, 9 и 7 естъ 16, 16 и 3 естъ 19, 19 и 8 естъ 27, 27 и 6 естъ 33, и 2 естъ 35.

Ово потворавањ поедини сума, по млађу в децу врло нужно, ер њиову спору мисао ясанъ говоръ гура, те живљ мисле и памте; али за старию в децу тай многи говоръ забунъивъ, ер овихъ итлену мисао споръ говоръ смета и задржава само, зато валя ову децу вечбати, да само одаредъ сваку суму кажу, овако: 5 и 4 естъ 9, и 7 естъ 16, и 3 естъ 19, и 8 естъ 27, и 6 естъ 33, и 2 естъ 35. Юшъ валя и ону речцу е ст ѣ изоставити, и саме голе броеве говорити; а најстарию децу валя вечбати, да ни толико на гласъ неговоре, и само голе суме да казую, као: 9, 16, 19, 27, 33, 35, а само прстомъ на дотичне цифре показуюћи. Овимъ ће начиномъ моћи после не само у себи рачуне правити, него ихъ и безъ многогъ премишляня однимъ прегледомъ израдити.

Магарацъ.

Єдаредъ ношаше магарацъ товаръ соли. Случайно дође до воде и ту се поставкне и падне. Кадъ се изъ воде диже, осети да товаръ много лакши постаде, ер се много соли одтопило. Магарацъ утуби то, и кадъ

други редъ опетъ натоваренъ тимъ истимъ путемъ до-
ђе, алъ тада сунђеръ ношаше, а онъ у воду уђе, у
мисли да теретъ одлакша; али сунђеръ толико воде на-
вуче, да се магарацъ више дићи немогаше, него ту подъ
товаромъ и пропаде.

Урошъ и Мрљавчевићи.

(За на изуствъ ученъ у срб. нар. школ.)

(Продуженъ.)

Отидоше четири чауша.

Отидоше ка Прилипу граду,

Б'елу двору Кралъвића Марка.

Кадъ су били предъ биеле дворе,

Ударише звекиромъ на врата,

То зачула Ђросима майка,

Па дозива свога сина Марка:

„Сине Марко, м'е чедо драго!

„Тко удара звекиромъ на врата?

„Башъ ка' да су бабови чауши.“

Уста Марко, те отвори врата,

Чауши се поклонише Марку:

„Божа т' помоћъ, господару Марко“

А Марко ихъ омилова рукомъ:

„Добро дошли, моя ђецо драга;

„Бсу л' здрави Србљи витезови,

„И честити цареви и кралъи?“

Чауши се смърно поклонише:

„Господару, Кралъвићу Марко!

„Све е здраво, али ние мирно:

„Господа се тешко завадила

„На Косову пољу широкоме

„Кодъ биеле Самодрже цркве,

„И они се отимлю о царство,

„Међу се сехоће да поморе,

„Злаћенима да пободу ножи,

„А не знаду, на коме е царство;

„Тебе зову на Косово равно,

„Да имъ кажешъ, на коме е царство“,
 Оде Марко у господске дворе,
 Накъ дозива Евросиму майку:
 „Евросима, моя мила майко!
 „Госнода се есу завадила
 „На Косову пољу широкоме
 „Кодъ биеле Самодрже цркве,
 „И они се отимлю о царство,
 „Међу се се хоће да поморе,
 „Злаћенима да побуду ножи,
 „А не заду, на коме е царство;
 „Мене зову на полъ Косово,
 „Да имъ кажемъ, на коме е царство“.
 Кол’ко Марко тежио на правду,
 Тол’ко моли Евросима майка:
 „Марко сине едини у майке!
 „Не била ти моя равна клета,
 „Немой, сине, говори криво
 „Ни по бабу, ни по стричевима,
 „Већ по правди Бога истинога;
 „Немой, сине, изгубити д’ше;
 „Болъ ти е изгубити главу,
 „Него свою огрѣшити душу“.
 Узе Марко књиге староставне,
 Па опреми себе и Шарина,
 Шарину се на рамена баца,
 Отидоше у Косово равно,
 Кадъ су били кралѣву шатору,
 Рече тада Вукашине кралѣ:
 „Благо мене до Бога милога!
 „Ето мене мога сина Марка.
 „Онъ ће казат’, на мене е царство,
 „Одъ отца ће останути сину“.
 Марко слуша, ништа не говори,
 На шатора не окреће главу.
 Кадъ га виђе Угљша войвода,
 Тад’ Угљша ричеъ говорио:
 „Благо мене! ето ми синовца,
 „Онъ ће казат’ на мене е царство;
 „Кажи, Марко, на мене е царство,
 „Оба ћемо царски царовати“.
 Ћути Марко, ништа не бесѣди,
 На шатора не окреће главу.

Кадъ га виђе воевода Гойко,
 Таде Гойко речъ говорио:
 „Благо мене! ето ми синовца,
 „Онъ ће казат' на мене в царство;
 „Кадъ в Марко јошъ нечакъ био,
 „Я самъ Марка врло миловао,
 „У свилена нѣдра увияо,
 „Кано красну одъ злата ябуку;
 „Кудъ самъ гође на коню ходио,
 „Све самъ Марка са собомъ водио;
 „Кажи, Марко, на мене в царство,
 „Ти ћешъ, Марко, први царовати,
 „А я ћу ти бити до колѣна“.
 Ћути Марко, ништа не говори,
 На шатора не окреће главу,
 Право оде биељу шатору,
 Ка шатору нејка Уроша,
 Догна Шарца цару до шатора,
 Онђе Марко Шарца одсѣдуо.
 Кадъ га виђе нејки Урошу,
 Лако скочи са свил'на душека,
 Лако скочи, паке проговори;
 „Благо мене! ето мога кума,
 „Ето кума, Кралъвића Марка,
 „Онъ ће казат' на коме в царство“.
 Руке шире, у грла се грле,
 У биело цѣливаю лице,
 За јуначко питаю се здрављъ,
 Па сѣдоше на свил'на душека.

(Свршиће се.)

Први брой Школскогъ Листа за 1861. прештампанъ е на
 ново: зато комъ годъ га одъ г. г Пренумеранте дугуемо, нека се
 пријави, да му пошлѣмо.

Уреди. Шк. Листа.